

Лора, като знак на обич, е мечтаела деня си, украсен с епистоларна рамка, тоест – изпращането на своето сутрешно и получаване на Неговото вечерно писмо. Това, уви, не се е сбъдвало, защото поетът не е можел да понесе дисциплината, вменяването на тази „епистоларна повинност“... Тогава Лора почти ежедневно му бие телеграми от Париж, които звучат наистина като военни ноти: „Обичай ме. Защо мълчиш?“ или писма-заплахи от типа на: „*Но утре, ако не получа от теб дълго писмо...*“ (и двете са от 1912 г.). Следващата фаза е в припознаването на писмата на Яворов за „убийци“ на любовта. Ето: „...*Писмата ти – такива каквито са – не ми стигат. Напротив, те ме безпокоят, те ме измъчват, те всеки ден убиват в душата ми по една много скъпа надежда, най-после те ме караха да плача всеки ден. [...] Но най-вече жаля за моята любов към тебе, която ти си решил да убиеш с една студена и мъчително бавна жестокост. Няма да ти позволя, милий мой. Аз не искам писмата ти...*“ (9 март 1912). Лора обаче страшно си противоречи (или използва стратегическия похват – плач над „трупата на любовта“, когато всъщност минава в решително настъпление)... Защото малко след това нарича своите писма „капризни“ или пък „лоши“ и моли своя адресат да не ѝ се сърди за тях. Но почти едновременно с тяхното „низвергване“ тя отново настойчиво пита защо не е получила своето писмо за деня... Друго средство за „контрол на дислокациите“ на любовния обект е откровеното разследване от разстояние, от центъра на Европа. Лора иска обяснения какво е правил вечер любимият, та не е успял да ѝ напише съответното писмо. На гърба на красивата си снимка в Люксембургската градина от 1911 г. Лора запитва: „*Защо ще ми пишеш утре и какво правиш вечер? Ще ти искам точна сметка за всичко, предупреден си – затова мисли добре...*“ (24 април). Не-що повече, непотушимата ревност на Лора се първопоражда в неравномерния ход на Яворовите писма... Така епистоларният сюжет изпреварва реалното трагическо случване на събитията... Достатъчно е поетът бегло да спомене, че се е запознал с „хубавото малко момиче“, с „малката

е била позната дори Пенчу Славейкову, който признава на своята Неразделна, че всеки божи ден очаква писмо от нея (макар сам да не обича регулярното писане) и ако не открие вест върху работната си маса, се чувства зле... Ежеписмата са били сакрален ритуал, носели са тръпката на осезаемия манускрипт с дъха на мастило и работата на перото. След това е идвало Очакването за епистоларното достигане на обичния адресат – по-бавно, сладостно и мъчително от изписването му... Дали днес притежаваме сетива и слова, с които да опишем епистоларните терзания на културната скитница (най-често по ПЕН-клубни сказки в чужбина) Дора Габе, която понякога изпраща по десетина драматични послания до своя „детко“, до значително по-младия и разсеян Йордан Стубел, без да е получила нито един негов отговор?...